

בצרפת נחשב ברוננו קוקאטריס, מנהל האולימפייה לכהן הגדול של הפיזמון. פוסק עליון אשר על פיו יקום ויפול כוכב. בדרך כלל, אין עוררין על דעותיו והשקפותיו — ובעיקר לא על כושרו הנבואי ביחס לעתיד המיסחרי של זמרים. אבל פעם אחת לפחות טעה קוקאטריס טעות גסה כל כך, שעד היום מזכירים לו אותה: לפני שנים, באו אליו כל מיני אנשים, ממוריס שבאלייה ועד אדית פיאף ועד ז'אק ברל ועד ז'ורז' בראטנס, וסיפרו

זמרת ברברה הצלחה תמוהה

לו על זמרת יוצאת-דופן, הפורטת על פסנתר וכוחבת שירים בלתי רגילים. קוקאטריס הלך לשמוע אותה — וקבע כי אין לה עתיד. בלתי-ברירה, פנתה הזמרת לאולם קטן יותר, הוביבינו — וזכתה להצלחה מסחררת. רק שנים לאחר מכן נכנע קוקאטריס לטעם הקהל — אם כי הוא עדיין טוען כי הצלחתה תמוהה ונפלאה מבינתו — והזמין את הזמרת לאולימפייה. הופעתה עם הסתיימה בתשואות שנמשכו רבע-שעה. שמה של הזמרת — העומדת לשוב ולהופיע בישראל בתחילת חודש אפריל — היה ברברה.

תיאטרון

המהפכה הלא-מסוכן

„סטאטוס קוו ואדיס“, מאת יהושע סובול, בעיקבות „ההסדר“ לשולמית אלוני. בימוי: עדנה שביט. מוסיקה: יוסי-מריחיים. משתתפים: יוסף באשי, גדליה בסר, אילן דר, ג'יטה מונטה, רות סגל, אילן תורן.

הצופה התמים — ביחוד אם הוא חיפוי אי — יכול לקבל ברגע הראשון הלאם קטני: בתיאטרון ממלכתי מסובסד — פותחים הצגה בפומון דלהלן:

„שלום קואליציה, שלום ממסלה / זה אני הליצן הנצחי על הקו / ... כפיית פולחנים בכוח החוק /

זה מרתוח אצלי, תצחקי את הדם.“ מה קורה כאן, שומו שמייס? האמנם מעיזים, מעל במה ציבורית רישמית, להור קיע את לשון המאזניים המקודשת של האומה — המפלגות הדתיות ותרגילי הי כפייה שלהן?

במבט ראשון זה נראה כך. אך רק במבט ראשון. מי שעוקב אחרי העיתונות היומית, ותמוני גורן מוכרים לו — יגלה עד מהרה כי התיאטרון החיפאי אמיץ הרבה פחות מכפי שהוא עושה רושם. קודם כל, משום שהצגת ריווי זו, שנועדה לשים לצחוק את הסטאטוס קוו ולשאל את העם קוו ואדיס* מסתפקת מרבית הזמן, בפזמוניה ובמערבונגיה, כי המחזה בלבד של המציאות — ללא הוספת מימד שיקומם וירגיון יתר מן הידיעה שהתפרסמה בעיתונות.

רק לעיתים רחוקות, כאשר המעבר והי במאית קוראים דרוך לדמיונם — כמו ב" פרשת החליצה של חרשתי-אילמת מאחי בעלה המנוח, שגם הוא חרשתי-אילם —

* אנה מועדות פניך?

מלאך בין

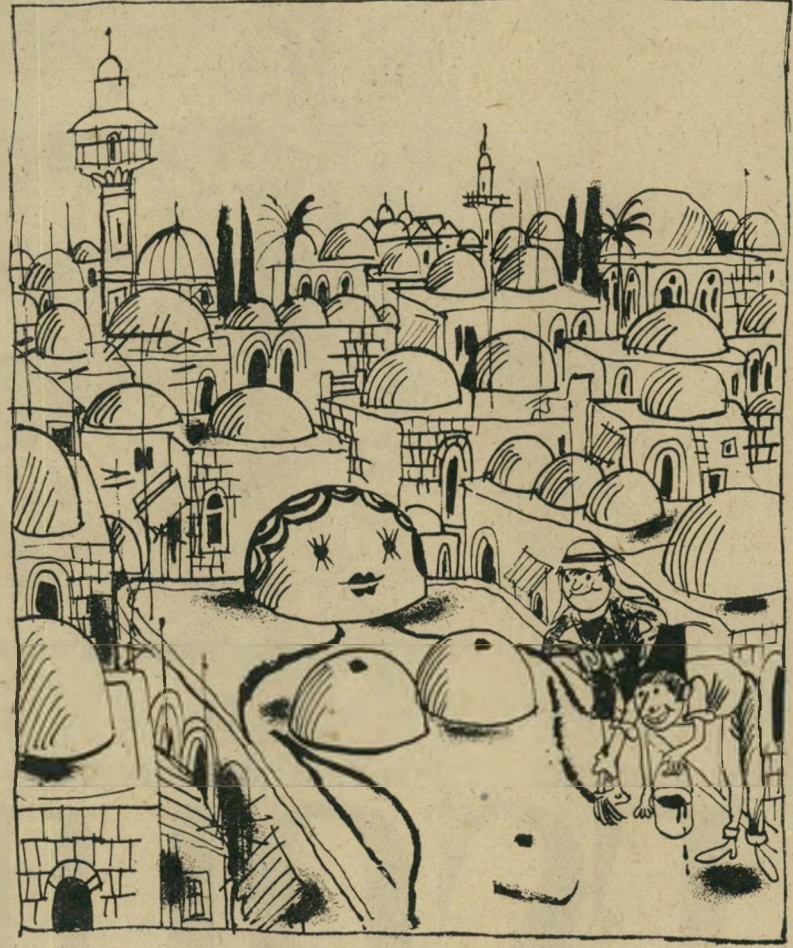
האנטנות

את האגדות, שיש בהן קצת הפלגה אל תוך השמאלץ, כתב יהודה האורחי, ירושלמי טיפוסי, מספרי-ספורים יהודע כיצד להגיע אל לב בני-הנוער — ואף מרבה לעשות זאת בשידורי ישראל מירור שליט. את הרישומים, הממלאים את רוב דפי הספר, הגה ורשם שמואל כץ, שרוח השכינה נטשה למענו את הרהיבות, ירדה לשכון עליו בקיבוצו געתון, השוכן בין נהריה לצפת.

כץ מצליח לאחד את ירושלים של מטה וירושלים של מעלה לירושלים של כל המקומות, כל האנשים וכל הזמנים. יש לו חוש הומור בריא אבל מלא תיחוכמים.

בערב אחד של אוויר-הרים צלול כיון, התקלקלה אנטנת הטלוויזיה של ארון כהן מירושלים. הוא טיפס למעלה — וגילה שמלאך הסתבך בין החוטמים. „אהה“, התפעל מר כהן מהיצור הש" מימי הרועד מקור. „אתה נפלת לכאן מהמקום ההוא, בשמיים.“

תקרית כזו יכולה לקרות כמובן רק בירושלים. היש מי שאינו מאמין? היש מי שספק בליבו שאכן ייתכן שמלאכי עליון מוכנים עדיין, לרדת ולהציץ בי ירושלים שחברה לה יחדיו? אותה ירו" שלים של זהב — אבל זהב מאד משתלם בימי-פרוספריטי אלו? אותה ירושלים

כיפות ירושלים לפי כין האדם הנכון

רעיונות משוגעים ודימיון מפליא. לנדוד איתו בין סימטאות ירושלים — פירושו לראות דברים שלא ראית קודם, ולא תוכל לראות לעולם. אם לא נישנת בחוש אנכרוניסטי מפותח ופרוע כשל כץ, הגה הוא רואה את כיפת הסלע — ומדד רגות נעות נעות מטפסות אליה. ברישום אחר, יושב לו ערבי לפני המיסגד ועוסק באותם עסקיי-קודש-כרגיל — עושה פדי-

שעל הרריה מתכננים ארכיטקטים בעלי חושי-נבואי להתעלותם של המחירים מיפ" לצות מרובעות המאיימות לגמד את הפסי- גות, אליהם נישאות עיניהם של מאמינים בני שלוש דתות, מזה אלפים בשנים? מאות תשובות מצוירות, וכמה סיפורי-אגדה, באים להשיב על כך בקובץ יוצאי דופן, מקסים את העין ומעלה חיוך על שפתיים, עסקי קודש כרגיל (הוצאת מסדה).

הקרובה, כדי לזכות בעזרת השם. מה עוד שהלחנים של יוסי מריחיים חזורים בנשמה, בערך כמו מכות-הישוב.

תקליטים

עם ריח של מרק בצל

...תקליט. הפורמאט: שחור לבן. הכור: גות: כחול מצחיק. שירי מחתרת? סליחה, לא...ויסלחו לי גם אלה המתפללים, מסקציית, הפופ היבשי אם אגלה להם כבר

צייר כין

עם הבדיחה הנכונה

קור לרגליהם היחפות של המתפללים. כץ שם בידיו של יהודה המכבי קופסת שימורים כשרה של שמן. המשיח המיתי דפק על השער, בחומת-העיר העתיקה. ותוקע בשופר — מתבקש, בפתק התלוי בשער, לחפש את „המפתח מתחת לשפי שפת“ — הצלבנים מחפשים את השקם בירושלים — במפה בת-זמננו. ולפני חר" מת ימי-הביניים — אנשים דוחפים אוטור בוס שניתקע.

לך נפרשת מקיפוליה עיר ישנה ומו" כרת, והופכת לסיוור של הפתעות. כץ לא רק בונה עיר שאינה תלויה בזמנים — הוא בורא עצמים שיש להם הומור משוחרר מכל שליטה הגיונית. כמו הרכבת הראשונה המגיעה לירושלים: הימים ימי שלטון הטורקים, וכץ מוסיף לה, במקום קטר, פינג'אן טורקי ענקי בראשה. לראשו של היכ"ל-שלמה הוא חובש כי פה מצוירת, ועל גג בעל שלוש כיפות מצוירים שני שובבים עירום של אשה, כשכיפה אחת גדולה מהווה את פרצופה והשתיים האחרות — כן, זהו בדיוק. יש גם בדיחות קולנועיות באמתחתו של כץ: מדריך מוזקן מסייר בחדר-הרצל שי בהרהרצל, מסביבו מאזינים להסכרו לת" מונה שעל הקיר. בתמונה — חוזה המדי" גה וקן לו, מולו חבורה מגוונת, של" כולם זקנים-תאומים.

שלוחת-נפש וזהבת-אדם היו מאז ומת" מיד סגולותיו של כץ כאמן וכאדם. יליד וינה, 1926, עבר שמואל כץ להונגריה, למד שם ארכטיקטורה. ב-1946 עלה איז לגאליה לפלשתינה, גורש לקפריסין, הוחזר זר ארצה. ב-1948 הצטרף לקיבוץ געתון, ועד היום נהנה הקיבוץ הארצי מכשרו" נותיו.

בעבר היה קריאטוריסט בעל המשמר. היום הוא עורך גראפי של הקיבוץ הארצי והקיבוץ המאוחד. מאחוריו רשימה ארוכה של פרסום בתערוכות בין-לאומיות, תע" רוכות של ציורים ותערוכות ספרים, כמה ספרים מרתקים של רישומים ששירטט בסיור ארוך במיזרח-אפריקה. עבודות ש" השאיר במוזיאונים החל מבוסטון, פאריס, מונטריאול ועד מולדתו, וינה.

את כל זה, מסכמים מכרוז במשפט אחד: „האדם הנכון עם הבדיחה הנכונה“ — סיכום הבולט לעין בספרו האחרון.

* מגב לרגליים המונח למרגלות השער.

עכשיו שאין יבש. לא יצא. או גם לא נכנס יבש. אולי בגלל הלחות המזרחית יסית-כוננית.“

את השורות האלה עשוי לקרוא כל מי שעניו תגלינה בין מדפי התקליטים שבי חנויות. העמוסים לעיפה בהדפסות ישרי אליות טריות, אלבום שחזותו החיצונית מעוררת קטנות והתפעלות כאחד. יוסי כנאי — פרצוף שר ציעני (הד-ארצי 14218). בעל הפרצוף הצועני, הוא שכתב את השורות האלה כנאום התנצלות ש" מקובל לקרוא לו בחברה המסודרת: דברי פתיחה. אם להמשיך ברוח של מה אין (המשך בעמוד 12)